NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PHILIPPE LÉGER
prednesené 14. júla 2005 [1]

1 Týmto návrhom na začatie prejudiciálneho konania sa Østre Landsret (Dánsko) pýta Súdneho dvora na výklad niekoľkých ustanovení nariadenia Rady (EHS) č. 259/93 z 1. februára 1993 o kontrole a riadení pohybu zásielok odpadov v rámci, do a z Európskeho spoločenstva [2].

2 Prejudiciálnymi otázkami položenými vnútroštátnym súdom sa od Súdneho dvora osobitne žiada, aby upresnil určité dôležité časti postupu týkajúceho sa pohybu zásielok odpadov určených na zhodnotenie medzi členskými štátmi.

I — Právna úprava Spoločenstva

3 Ako už Súdny dvor naznačil [3], nariadenie má za cieľ zaviesť zosúladený systém postupov, ktorými bude možné na účely zabezpečenia ochrany životného prostredia obmedziť obeh odpadov.

4 Nariadenie vo svojej hlave II upravuje postup uplatňovaný na pohyb zásielok odpadov medzi členskými štátmi. Kapitola A hlavy II, do ktorej patria články 3 až 5, sa vzťahuje na odpady určené na zneškodnenie a kapitola B, do ktorej patria články 6 až 11, sa týka odpadov určených na zhodnotenie. Ustanovenia upravujúce pohyb zásielok určených na zhodnotenie sú menej prísne ako tie, ktoré sa týkajú pohybu zásielok určených na zneškodnenie. Takáto rozdielna úprava je odôvodnená vôľou zákonodarcu

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Ú. v. ES L 30, s. 1; Mim. vyd. 15/002, s. 176. Nariadenie zmenené a doplnené rozhodnutím Komisie 1999/816/ES z 24. novembra 1999 (Ú. v. ES L 316, s. 45; Mim. vyd. 15/004, s. 339, ďalej len „nariadenie").

3 — Rozsudok z 28. júna 1994, Parlament/Rada, C-187/93, Zb. s. I-2857, bod 26.

Spoločenstva zabezpečiť uprednostňovanie zhodnotenia [4]. Pojmy „zneškodnenie" a „zhodnotenie" odpadov sú vymedzené smernicou Rady 75/442/EHS z 15. júla 1975 o odpadoch [5], na ktorú nariadenie výslovne odkazuje [6].

5 Nariadenie ukladá fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá chce uskutočniť prepravu odpadov z jedného členského štátu do iného členského štátu na účely jeho zneškodnenia alebo zhodnotenia, označovanej ako oznamovateľ, aby oznámila svoj zámer príslušným orgánom, ako aj príjemcovi odpadu.

6 Článok 2 písm. g) nariadenia vymedzuje oznamovateľa takto:

„g) oznamovateľ je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá má oznamovaciu povinnosť, t. j. ďalej uvedená osoba, ktorá navrhuje odpad prepraviť, alebo ho mať prepravovaný:

i) osoba, ktorej činnosťou vzniká odpad (pôvodca odpadu);

alebo

ii) keď to nie je možné, zhromažďovateľ odpadu, ktorý má na tento účel povolenie členského štátu alebo registrovaný, alebo oprávnený predajca alebo obchodník, ktorý zabezpečuje zneškodnenie alebo zhodnotenie odpadu;

alebo

iii) keď tieto osoby nie sú známe alebo nemajú povolenie, osoba ktorá má v držbe alebo právne kontroluje odpad (držiteľ odpadu)

..."

7 Podľa deviateho odôvodnenia nariadenia predbežné oznámenie prepravy odpadu príslušným orgánom má za cieľ umožniť príslušným orgánom, aby mohli „byť presne a včas informované, najmä o druhu, pohybe a zneškodnení alebo zhodnotení odpadu tak, aby mohli vykonať všetky potrebné opatrenia na ochranu ľudského zdravia a životného prostredia vrátane možnosti vzniesť odôvodnené námietky proti preprave".

4 — Rozsudok z 25. júna 1998, Dusseldorp a i. C-203/96, Zb. s. I-4075, bod 33.

5 — Ú. v. ES L 194, s. 39; Mim. vyd. 15/001, s. 23. Smernica zmenená a doplnená smernicou Rady 91/156/EHS z 18. marca 1991 (Ú. v. ES L 78, s. 32; Mim. vyd. 15/003, s. 3) a rozhodnutím Komisie 96/350/ES z 24. mája 1996 (Ú. v. ES L 135, s. 32).

6 — Pozri článok 2 písm. i) a k).

8 Pokiaľ ide o postup pri oznamovaní odpadov určených na zhodnotenie, článok 6 nariadenia ho upravuje takto:

„1. Keď má oznamovateľ v úmysle prepraviť odpad... na zhodnotenie z jedného členského štátu do iného členského štátu alebo ho tranzitne prepraviť cez jeden alebo viacero iných členských štátov,..., oznámi to príslušnému orgánu štátu určenia a pošle kópie oznámenia príslušným orgánom štátu odoslania a tranzitu a príjemcovi.

...

3. Oznámenie sa predkladá prostredníctvom nákladného listu, ktorý vydá príslušný orgán štátu odoslania.

4. Pri oznámení oznamovateľ vyplní nákladný list a na požiadanie príslušných orgánov im predloží doplňujúce informácie a dokumentáciu.

5. Oznamovateľ v nákladnom liste uvedie najmä údaje týkajúce sa:

— zdroja, zloženia a množstva odpadu na zhodnotenie, vrátane totožnosti pôvodcu a v prípade odpadu z viacerých zdrojov podrobný rozpis odpadov aj s totožnosťou ich pôvodcu, ak je známa,

...“

9 Okrem toho v zmysle článku 7 nariadenia:

„1. Príslušný orgán štátu určenia pošle, v lehote troch pracovných dní od doručenia oznámenia, oznamovateľovi potvrdenie o prijatí oznámenia a jeho kópie pošle ostatným dotknutým príslušným orgánom a príjemcovi odpadu.

2. Príslušné orgány štátu určenia, odoslania a tranzitu majú lehotu do 30 dní od [odoslania potvrdenia o prijatí — *neoficiálny*

preklad] na vyjadrenie námietok proti preprave. Takéto námietky musia vychádzať z odseku 4. Každá námietka sa musí oznámiť oznamovateľovi a dotknutým príslušným orgánom písomne v lehote do 30 dní.

Dotknuté príslušné orgány sa môžu rozhodnúť udeliť písomný súhlas v lehote kratšej ako 30 dní.

...

4. a) Príslušné orgány štátov určenia a odoslania môžu vzniesť oprávnené námietky proti plánovanej preprave:

— v súlade so smernicou 75/442/EHS, najmä s jej článkom 7,

alebo

— ak preprava nie je v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a inými prepismi, ktoré sa týkajú ochrany životného prostredia, verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo ochrany zdravia,

...“

10 Článok 8 ods. 1 nariadenia stanovuje:

„1. Prepravu možno uskutočniť po uplynutí 30 dňovej lehoty, ak nebola podaná žiadna námietka. Tichý súhlas však uplynie do jedného roka od uvedeného dňa.

Keď sa príslušné orgány rozhodnú udeliť súhlas písomne, preprava sa môže uskutočniť ihneď po obdržaní všetkých potrebných súhlasov.“

11 Okrem toho článok 10 nariadenia obsahuje osobitné ustanovenia týkajúce sa najmä odpadov určených na zhodnotenie, ktoré ešte nie sú zaradené do jednej z jeho príloh II, III alebo IV. Ustanovuje totiž, že takéto odpady podliehajú tým istým postupom, ako sú uvedené v článkoch 6 až 8, s výnimkou

toho, že „súhlas dotknutých príslušných orgánov sa musí udeliť písomne pred začatím prepravy". Zo spisu vyplýva, že tento postup sa uplatňuje pri preprave odpadu pochádzajúceho z elektronických zariadení, ktorá je predmetom sporu vo veci samej.

12 Nakoniec poznamenávam, že Komisia Európskych spoločenstiev predložila 30. júna 2003 návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o preprave odpadov [7], následne 8. marca 2004 predložila pozmenený návrh tohto dokumentu [8], ktorý tieto dve inštitúcie do dnešného dňa neprijali. Nižšie pripomeniem niektoré zmeny navrhované v oblasti postupu pri oznámení odpadov určených na zhodnotenie.

II — Spor vo veci samej

13 Spoločnosť Marius Pedersen A/S (ďalej len „Pedersen") požiadala Miljøstyrelsen, ktorá je v Dánsku národnou agentúrou pre životné prostredie a zároveň orgánom príslušným na prijímanie oznámení o dovozoch odpadov a kópií oznámení o vývozoch odpadov [9], o povolenie na prepravu 2 000 ton odpadu pochádzajúceho z elektronických zariadení do svojho partnerského podniku v Nemecku s cieľom jeho zhodnotenia.

14 Oznámenie ustanovené v článku 6 nariadenia bolo príslušným orgánom členského štátu určenia doručené 25. februára 2000. Tieto orgány zaslali 2. marca 2000 písomné potvrdenie o prijatí oznámenia spoločnosti Pedersen, ako aj agentúre Miljøstyrelsen.

15 Listom zo 14. marca 2000 Miljøstyrelsen požiadal spoločnosť Pedersen o zaslanie podrobnejšieho popisu zloženia odpadov ešte predtým, ako budú vyvezené. Po tejto žiadosti nasledovala výmena korešpondencie medzi účastníkmi sporu vo veci samej, stretnutie, ktoré sa konalo 18. októbra 2000, a potom dva ďalšie listy od Miljøstyrelsen z 31. októbra 2000 a 9. júla 2001, v ktorých Miljøstyrelsen poskytol Pedersen informácie, ktoré považoval za nevyhnutné pre vydanie povolenia.

16 Miljøstyrelsen odmietol vydať povolenie na vývoz, a to z dôvodu, že Pedersen mu

7 — KOM(2003) 379, konečné znenie.
8 — KOM(2004) 172, konečné znenie.
9 — Pozri článok 2 dánskej vyhlášky č. 971/1996 z 19. novembra 1996 o dovozoch a vývozoch odpadov.

neposkytol nasledujúce informácie, ktoré sú nevyhnutné na preskúmanie žiadosti o povolenie:

— zoznam pôvodcov odpadu, ako aj splnomocnenie vydané pôvodcami odpadu, ktoré potvrdzuje, že Pedersen ich pri preprave vyzbieraného odpadu zastupuje. Preto Pedersen nemohol konať ako oznamovateľ prepravy,

— dôkaz o tom, že zariadenie v Nemecku spracováva odpad ekologicky rovnocenným spôsobom ako ten, ktorý upravuje dánska právna úprava,

— dostatočné informácie o zložení odpadu, keďže žalobca vo veci samej v tlačive o cezhraničnej doprave len upresnil, že ide o prepravu „odpadu pochádzajúceho z elektronických zariadení".

Okrem toho Miljøstyrelsen vzhľadom na údajnú neúplnosť oznámenia usúdil, že lehota 30 dní stanovená v článku 7 ods. 2 nariadenia na to, aby príslušný orgán štátu odoslania mohol vyjadriť svoj súhlas alebo podať námietky, nemôže začať plynúť.

Pedersen podal žalobu na Østre Landsret, keďže sa domnieval, že poskytol dostatočnú dokumentáciu, aby Miljøstyrelsen mohol vydať požadované povolenie, a tvrdil, že lehoty na podanie námietok uplynuli, a preto má právo pristúpiť k vývozu.

III — Návrh na začatie prejudiciálneho konania

17 Vzhľadom na pochybnosti o výklade viacerých ustanovení nariadenia Østre Landsret rozhodol položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. a) Má sa výraz ‚keď to nie je možné' v článku 2 písm. g) bode ii) nariadenia Rady (EHS) č. 259/93 z 1. februára 1993 o kontrole a riadení pohybu zásielok odpadov v rámci, do a z Európskeho spoločenstva vykladať v tom zmysle, že zhromaždovateľ odpadu, ktorý má na tento účel povolenie, nemôže byť automaticky oznamovateľom vývozu odpadu s cieľom jeho zhodnotenia?

b) V prípade kladnej odpovede je Súdny dvor požiadaný o upresnenie kritérií, podľa ktorých môže byť zhromažďovateľ odpadu, ktorý má na tento účel povolenie, oznamovateľom vývozu odpadu s cieľom jeho zhodnotenia.

c) Môže byť týmto kritériom skutočnosť, že pôvodca odpadu nie je známy alebo že počet pôvodcov je tak vysoký a množstvo ich odpadu tak nízke, že by bolo nerozumné, aby individuálne oznamovali vývoz odpadu?

2. Umožňuje článok 7 ods. 2 v spojení s [ods.] 4 písm. a) prvou a druhou zarážkou nariadenia (EHS) č. 259/93... príslušným orgánom štátu odoslania namietať proti žiadosti o povolenie vývozu odpadu s cieľom jeho zhodnotenia, ak oznamovateľ nepredložil informácie o spracovaní tohto odpadu štátom určenia podľa ekologických metód rovnocenných tým, ktoré vyžaduje právna úprava štátu odoslania?

3. Má sa článok 6 ods. 5 prvá zarážka nariadenia (EHS) č. 259/93... vykladať tak, že informačná povinnosť týkajúca sa zloženia odpadu je splnená, ak oznamovateľ označí kategóriu odpadov, napríklad ‚odpad pochádzajúci z elektronických zariadení'?

4. a) Má sa článok 7 ods. 1 a 2 nariadenia (EHS) č. 259/93... vykladať v tom zmysle, že lehota stanovená v článku 7 ods. 2 začína plynúť od odoslania potvrdenia o prijatí oznámenia príslušnými orgánmi štátu určenia bez ohľadu na skutočnosť, že príslušné orgány štátu odoslania sa domnievajú, že nedostali všetky informácie, ktoré požaduje článok 6 ods. 5?

b) V prípade zápornej odpovede na túto otázku, aké informácie musia byť priložené k oznámeniu, aby mohla lehota 30 dní stanovená v článku 7 ods. 2 začať plynúť?

c) Je právnym následkom prekročenia lehoty 30 dní skutočnosť, že príslušné orgány už nemôžu podať námietky alebo požadovať dodatočné informácie?"

IV — Posúdenie

A — *O prvej otázke*

18 Vnútroštátny súd sa svojou prvou otázkou v podstate pýta najmä na to, či sa má výraz „keď to nie je možné", uvedený v článku 2 písm. g) bode ii) nariadenia, vykladať v tom zmysle, že zhromažďovateľ odpadu, ktorý má na tento účel povolenie, nemôže byť automaticky oznamovateľom jeho prepravy s cieľom jeho zhodnotenia. V prípade kladnej odpovede sa súd ďalej pýta na relevantné kritériá, ktoré by takémuto zhromažďovateľovi odpadu umožnili, aby bol považovaný za oznamovateľa. Vnútroštátny súd sa v tomto ohľade pýta na relevantnosť dvoch kritérií, a to na jednej strane kritéria, podľa ktorého pôvodca odpadu nie je známy, a na druhej strane kritéria, podľa ktorého počet pôvodcov odpadu a podiel každého z nich na produkcii odpadu je tak malý, že by bolo neprimerané ukladať každému z nich povinnosť samostatne oznámiť prepravu odpadov.

19 Spolu s dánskou, rakúskou a poľskou vládou, ako aj Komisiou sa domnievam, že výraz „keď to nie je možné", uvedený v článku 2 písm. g) bode ii) nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že zhromažďovateľ odpadu nemôže byť automaticky, teda vo všetkých prípadoch, oznamovateľom vývozu odpadov určených na zhodnotenie.

20 Zo znenia článku 2 písm. g) bodu ii) nariadenia totiž výslovne vyplýva, že zákonodarca Spoločenstva chcel zaviesť osobitné hierarchické usporiadanie osôb spôsobilých oznámiť vývoz odpadov príslušným orgánom štátu. Pri výklade tohto ustanovenia je to predovšetkým a hlavne „osoba, ktorej činnosťou vzniká odpad", teda pôvodca odpadov, ktorá má postavenie oznamovateľa.

21 „Keď to nie je možné" a výlučne v takom prípade zhromažďovateľ odpadu, ktorý má na tento účel povolenie členského štátu, môže zastávať úlohu oznamovateľa, a to z pozície druhej úrovne usporiadania ustanoveného článkom 2 písm. g) bodmi i) a ii) nariadenia. Zhromažďovateľ, ktorý má na tento účel povolenie, môže byť teda považovaný za oznamovateľa len subsidiárne vo vzťahu k pôvodcovi odpadu, a nie automaticky.

22 Skúmanou otázkou sa od Súdneho dvora konkrétne žiada, aby stanovil okolnosť alebo okolnosti, za ktorej alebo ktorých je nemožné, aby sa pôvodca odpadov považoval za jediného oprávneného oznamovateľa na základe nariadenia.

23 Vnútroštátny súd predkladá v tomto ohľade Súdnemu dvoru na posúdenie dve

kritériá. Prvým je, že pôvodca odpadov nie je známy, a druhým, že počet pôvodcov odpadu a podiel každého z nich na produkcii odpadu je tak malý, že by bolo neprimerané ukladať každému z nich povinnosť oznámiť prepravu odpadov.

24 Som toho názoru, že kritériá navrhnuté vnútroštátnym súdom s cieľom umožniť, aby sa zhromaždovateľ, ktorý má na tento účel povolenie, mohol považovať za oznamovateľa v zmysle nariadenia, sú relevantné.

25 Čo sa týka prvého kritéria, je totiž podľa môjho názoru zrejmé, že ak nik nepozná totožnosť pôvodcu odpadov, ktoré sa majú prepraviť, ako tomu môže byť v prípade opustených odpadov, pri ktorých žiadne označenie neodhaľuje, kto je ich pôvodcom [10], je prakticky nemožné považovať takéhoto pôvodcu odpadov za oznamovateľa. V tomto prípade bude zhromaždovateľ, ktorý má na tento účel povolenie, ako osoba uvedená na druhom stupni zoznamu osôb, ktoré môžu po právnej stránke vykonávať úlohu oznamovateľa, oprávnený na základe nariadenia sám oznámiť prepravu predmetných odpadov príslušným orgánom. [11]

26 Čo sa týka druhého kritéria, a to vysokého počtu pôvodcov odpadov, pričom každý z nich je pôvodcom malého množstva odpadu, zdá sa mi ťažké vykladať nariadenie tak, že absolútnym spôsobom ukladá, aby práve títo drobní pôvodcovia, a len oni, oznamovali plánovanú prepravu odpadov. V tomto ohľade sa domnievam, že výraz „keď to nie je možné" sa má vykladať extenzívne z dôvodu zabezpečenia účinnosti oznamovacieho postupu. Znásobenie počtu oznámení pochádzajúcich od pôvodcov odpadov, ktorí sú pôvodcami len malého množstva odpadu, by totiž podľa môjho názoru bolo v rozpore s povinnosťou preskúmať tieto oznámenia v pomerne krátkych lehotách, ktorá je na základe nariadenia zverená príslušným orgánom.

27 Navyše by za takýchto okolností odmietnutie považovať zhromaždovateľa, ktorý má na tento účel povolenie, za oznamovateľa neprispelo k podpore oddeleného zberu odpadov pochádzajúcich z elektrických alebo

10 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/96/CE z 27. januára 2003 o odpade z elektrických a elektronických zariadení (OEEZ) (Ú. v. ES 2003, L 37, s. 24; Mim. vyd. 15/007, s. 359) používa vo svojom dvadsiatom bode odôvodnenia výraz „opustené výrobky" na označenie výrobkov, ktorých výrobca ukončil svoju činnosť alebo ho nie je možné identifikovať.

11 — V tomto ohľade poznamenávam, že návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o preprave odpadov ponecháva rovnakú koncepciu, pričom ju dopĺňuje. Podľa článku 2 ods. 7 písm. i) a d) tohto pozmeneného návrhu tak v prípade, keď osoby patriace do troch kategórií uvedených na prvom stupni zavádzanej novej hierarchie „sú neznáme, nemajetné alebo nie je možné ich zastihnúť z akéhokoľvek dôvodu, môže zhromaždovateľ, ktorý má na tento účel povolení, alebo oprávnený predajca alebo obchodník" byť považovaný za oznamovateľa.

elektronických zariadení. Napriek tomu, že smernica 2002/96 nebola účinná v období, v ktorom došlo k skutkovým okolnostiam vo veci samej, je zaujímavé, že sa v nej ako cieľ uvádza „dosiahnutie vysokej úrovne oddeleného zberu" takýchto odpadov [12].

28 Tento cieľ odôvodňuje skutočnosť, že prítomnosť nebezpečných zložiek v elektrických a elektronických zariadeniach vyžaduje zvláštne zaobchádzanie s odpadmi, ktoré z nich pochádzajú. Oddelený zber predstavuje v tomto ohľade predbežnú podmienku na zabezpečenie takéhoto osobitného zaobchádzania, ako aj recyklovanie odpadov pochádzajúcich z elektrických a elektronických zariadení za podmienok rešpektujúcich životné prostredie. [13]

29 Za týchto okolností som toho názoru, že výklad, podľa ktorého za prítomnosti veľkého množstva pôvodcov, z ktorých každý je pôvodcom len malého množstva odpadu, musí byť zhromažďovateľ považovaný za oznamovateľa v zmysle článku 2 písm. g) nariadenia, zodpovedá cieľu sledovanému týmto nariadením, ktorým je ochrana životného prostredia. V tomto ohľade je potrené zdôrazniť, že podľa šiesteho odôvodnenia nariadenia „je dôležité organizovať kontrolu a riadenie prepravy odpadu spôsobom, ktorý zohľadňuje potrebu zachovať, chrániť a zlepšovať kvalitu životného prostredia".

12 — Pozri šestnáste odôvodnenie.

13 — Pozri štrnáste odôvodnenie.

30 Zohľadniac tieto skutočnosti navrhujem odpovedať vnútroštátnemu súdu, že výraz „keď to nie je možné" uvedený v článku 2 písm. g) bode ii) nariadenia sa musí vykladať tom zmysle, že zhromažďovateľ odpadu, ktorý má na tento účel povolenie, nemôže byť automaticky oznamovateľom prepravy odpadov určených na zhodnotenie. Na druhej strane zhromažďovateľ odpadu, ktorý má na tento účel povolenie, môže byť na základe uvedeného nariadenia oznamovateľom v prípade, že buď pôvodca odpadov nie je známy, alebo že počet pôvodcov odpadov je vysoký a každý z nich je pôvodcom len malého množstva odpadu.

B — *O druhej otázke*

31 Touto otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či sa článok 7 ods. 2 a 4 písm. a) prvá a druhá zarážka nariadenia má vykladať v tom zmysle, že umožňuje príslušnému orgánu štátu namietať proti preprave odpadu s cieľom jeho zhodnotenia, ak oznamovateľ nepredložil informácie preukazujúce, že spracovanie tohto odpadu v štáte určenia sa uskutočňuje podľa metód ekologicky rovnocenných s tými, ktoré vyžaduje právna úprava štátu odoslania.

32 S cieľom odpovedať na túto otázku je potrebné poukázať na nedávny rozsudok zo 16. decembra 2004, EU-Wood-Trading [14]. V tejto veci Súdny dvor na jednej strane rozhodol, že článok 7 ods. 4 písm. a) prvá zarážka nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že námietky proti preprave odpadov určených na zhodnotenie, ktoré sú príslušné orgány štátu odoslania a určenia oprávnené vzniesť, sa môžu zakladať na dôvodoch súvisiacich nielen so samotnou prepravou odpadov vykonávanou v územnej právomoci každého príslušného orgánu, *ale aj s činnosťami smerujúcimi k zhodnoteniu, ktoré je cieľom prepravy.* Na druhej strane však rozhodol, že toto isté ustanovenie nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že v prípade, keď príslušný orgán štátu odoslania namieta proti preprave odpadov, môže sa pri posudzovaní dôsledkov zhodnocovania odpadov, ktoré je plánované na mieste určenia, na zdravie a životné prostredie a pri dodržaní zásady proporcionality, oprieť o *kritériá, ktoré musí kvôli vylúčeniu takýchto dôsledkov spĺňať zhodnotenie odpadu v členskom štáte odoslania, aj keď sú tieto kritériá prísnejšie ako kritériá platné v členskom štáte určenia.*

33 Úvahy, ktoré viedli Súdny dvor k tomuto záveru, poskytujú podľa môjho názoru odpoveď na otázku položenú vnútroštátnym súdom.

34 Je totiž potrebné poznamenať, že Súdny dvor na to, aby sa dosiahol cieľ ochrany zdravia a životného prostredia, jasne zdôraznil nevyhnutnosť chápať každú prepravu odpadov ako celok, teda z miesta odoslania odpadu v členskom štáte odoslania až po ukončenie jeho spracovania v členskom štáte určenia. Preskúmanie prepravy odpadov v jeho celistvosti by však bolo ohrozené v prípade, keby príslušné orgány neboli riadne informované o podrobnostiach prepravy. Z tohto pohľadu je cieľom článku 6 ods. 5 nariadenia práve stanoviť oznamovateľovi povinnosť predložiť komplex informácií, a to o pôvode, zložení, a množstve odpadov určených na zhodnotenie, ako aj o možnostiach ich prepravy.

35 Súdny dvor vyložil tento článok nariadenia tak, že oznamovateľovi stanovuje tiež povinnosť poskytnúť informácie o *podmienkach, za akých bude dotknutý odpad zhodnotený.* V tomto ohľade konštatuje, že zákonodarca Spoločenstva „chcel, aby všetky príslušné orgány boli informované o celom procese zaobchádzania s odpadom až do momentu, v ktorom už nepredstavuje nebezpečenstvo pre zdravie a životné prostredie“ [15]. Táto úplná informovanosť príslušných orgánov je nevyhnutným predpokladom na to, aby tieto orgány uskutočňovali nevyhnutné opatrenia na ochranu ľudského zdravia a životného prostredia, akým je aj možnosť vznášať odôvodnené námietky.

14 — C-277/02, Zb. s. I-11957.

15 — Rozsudok EU-Wood-Trading, už citovaný, bod 37.

36 Tento prístup tak umožňuje Súdnemu dvoru, aby priznal príslušnému orgánu štátu odoslania právo dohľadu na podmienky, za ktorých sa prikročí k zhodnocovaniu odpadov v členskom štáte určenia. Toto právo dohľadu so sebou prináša na základe článku 7 ods. 4 písm. a) prvej zarážky právomoc tohto orgánu vyjadriť námietku proti preprave, ak sa s ohľadom na informácie, ktoré musí mať k dispozícii, domnieva, že plánované zhodnocovanie v mieste určenia môže mať negatívne dôsledky na ľudské zdravie a životné prostredie [16]. Na tomto základe môže príslušný orgán odoslania tiež posúdiť v každom jednotlivom prípade a pri dodržaní zásady proporcionality, či plánované zhodnocovanie v štáte určenia napriek tomu, že je upravené menej prísnymi normami, môže zaistiť ochranu porovnateľnú s ochranou, ktorá je zabezpečená vnútroštátnymi normami.

37 Toto konkrétne posúdenie nebezpečenstva príslušným orgánom štátu odoslania, ktoré musí byť podľa názoru Súdneho dvora uskutočnené nie zo všeobecného hľadiska, ale na základe relevantných vedeckých výskumov, nie je možné v prípade, že oznamovateľ neposkytne informácie o podmienkach, za akých sa uskutoční zhodnotenie odpadu v štáte určenia. [17]

38 Ako som však už uviedol, táto informačná povinnosť je oznamovateľovi priamo ustanovená článkom 6 ods. 5 nariadenia tak, ako ho vyložil Súdny dvor.

39 Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že článok 7 ods. 4 písm. a) prvá zarážka nariadenia v spojení s článkom 6 ods. 5 nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že umožňuje príslušnému orgánu štátu odoslania vzniesť námietky proti preprave odpadov určených na zhodnotenie, a to v prípade, že oznamovateľ neposkytne tomuto orgánu informácie preukazujúce, že spracovanie uvedených odpadov sa v štáte určenia uskutoční podľa metód ekologicky rovnocenných s tými, ktoré vyžaduje právna úprava štátu odoslania.

16 — V takom prípade je dôvodom námietky, že preprava porušuje požiadavky, ktoré vyplývajú z ustanovení smernice 75/442, najmä z jej článku 4, podľa ktorého „členské štáty vykonajú nevyhnutné opatrenia na zaistenie toho, aby odpad bol zhodnocovaný alebo zneškodňovaný bez ohrozenia ľudského zdravia a poškodenia životného prostredia...". Pozri rozsudok EU-Wood-Trading, už citovaný, bod 42.

17 — V tomto ohľade dopĺňam, ako som už uviedol v návrhoch predložených 23. septembra 2004 v už citovanej veci EU-Wood-Trading (bod 68), že oznamovateľ, ktorý musel s prijímacím podnikom uzavrieť zmluvu na zhodnotenie odpadov, by logicky mal byť schopný dokázať, že plánované zhodnocovanie spĺňa požiadavky platných noriem členského štátu odoslania. Navyše, táto otázka by mohla dať príležitosť, podľa potreby a pri dodržiavaní lehôt stanovených nariadením, na kontradiktórnu výmenu medzi príslušným orgánom štátu odoslania a oznamovateľom.

C — *O tretej otázke*

40 Touto otázkou chce vnútroštátny súd zistiť, či článok 6 ods. 5 prvá zarážka sa má vykladať v tom zmysle, že informačná povinnosť týkajúca sa zloženia odpadov je splnená, keď oznamovateľ v rámci oznámenia uvedie len jednu kategóriu odpadov, v predmetnom prípade kategóriu „odpad pochádzajúci z elektronických zariadení".

41 Spolu s dánskou, belgickou, rakúskou a poľskou vládou, ako aj Komisiou sa domnievam, že toto ustanovenie nariadenia ustanovuje oznamovateľovi povinnosť predložiť detailné a úplné informácie o zložení odpadov určených na zhodnotenie, a to preto, aby príslušné orgány mohli skontrolovať, ktoré odpady sú prepravované, a posudzovať ich nebezpečnosť pre životné prostredie.

42 Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že len samotné uvedenie kategórie, do ktorej predmetné odpady patria, nemôže stačiť na splnenie tejto informačnej povinnosti. Pokiaľ ide o druh predmetného odpadu vo veci samej, s ohľadom na veľkú rozmanitosť odpadov pochádzajúcich z elektronických zariadení, ako z hľadiska ich veľkosti, tak z hľadiska ich obsahu špecifických látok, len samotné uvedenie kategórie odpadov je príliš všeobecné a neurčité. Tento samotný údaj totiž neinformuje príslušný orgán ani o chemickom zložení, ani o fyzikálnych vlastnostiach odpadov, takže tieto orgány nemôžu posúdiť, či je plánované zhodnocovanie odpadov primerané.

43 Zo znenia článku 6 ods. 5 prvej zarážky nariadenia pritom výslovne vyplýva, že povinnosť podať podrobné informácie, ktoré predstavujú viac ako len samotné uvedenie druhu odpadov, spočíva na oznamovateľovi. Pripomínam teda, že v zmysle uvedeného ustanovenia musí oznamovateľ v nákladnom liste, ktorý je podkladom formálneho úkonu oznámenia, poskytnúť informácie, ktoré sa týkajú predovšetkým „zdroja, *zloženia* a množstva odpadu na zhodnotenie" [18]. Okrem toho v prípade odpadov z rôznych zdrojov toto isté ustanovenie ukladá oznamovateľovi, aby vyhotovil „podrobný rozpis odpadov".

44 Taktiež v takom prípade, ako je prípad vo veci samej, teda v prípade zhromažďovania odpadov pochádzajúcich z elektronických zariadení, či pochádzajú z viacerých zdrojov, alebo nie, článok 6 ods. 5 prvá zarážka nariadenia podľa môjho názoru ukladá oznamovateľovi zakaždým povinnosť poskytnúť

18 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

príslušným orgánom informácie o zložkách, materiáloch a látkach obsiahnutých v predmetných odpadoch.

45 Nevyhnutnosť takýchto detailných informácií sa okrem iného zvyšuje, pokiaľ sa týkajú odpadov z elektrických a elektronických zariadení (OEEZ). V tomto ohľade sa len pre ilustráciu uspokojím s odkazom na smernicu 2002/96, keďže nebola účinná v období, v ktorom došlo k skutkovým okolnostiam vo veci samej, ktorá s ohľadom na osobitné spracovanie, ktoré sa vyžaduje pre tento druh odpadov, a na nevyhnutnosť podporovať oddelený zber uvádza, že „informácie o súčiastkach a materiáloch, ktoré majú výrobcovia poskytovať, sú dôležité na uľahčenie hospodárenia s OEEZ a najmä jeho spracovania a zhodnotenia/recyklácie“ [19]. Je tiež dôležité trvať na informácii o obsahu nebezpečných zložiek v elektrických a elektronických zariadeniach, ktorý je „závažným problémom vo fáze hospodárenia s odpadom“ [20].

46 S ohľadom na tieto dôvody sa domnievam, že vnútroštátnemu súdu treba odpovedať, že článok 6 ods. 5 prvá zarážka sa má vykladať v tom zmysle, že informačná povinnosť o preprave odpadov určených na zhodnotenie, ktorú má oznamovateľ, nie je splnená, keď je v oznámení uvedená len kategória, do ktorej predmetné odpady patria.

D — *O štvrtej otázke*

47 Touto poslednou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či sa článok 7 ods. 1 a 2 nariadenia má vykladať v tom zmysle, že lehota 30 dní, ktorú majú príslušné orgány na vyjadrenie námietok proti preprave, začína plynúť od odoslania potvrdenia o prijatí oznámenia príslušnými orgánmi štátu určenia, a to aj v prípade, keď sa príslušný orgán domnieva, že nedostal všetky informácie, ktoré požaduje článok 6 ods. 5 nariadenia. Vnútroštátny súd sa tiež pýta, či prekročenie tejto lehoty 30 dní má za následok, že príslušné orgány viac nemôžu vyjadrovať námietky proti preprave alebo požadovať oznamovateľa o dodatočné informácie.

48 Čo sa týka prvej časti prejudiciálnej otázky, Pedersen, belgická vláda a Komisia vyjadrili svoj názor, podľa ktorého lehota 30 dní začína plynúť od odoslania potvrdenia o prijatí oznámenia príslušným orgánom štátu určenia, a to nezávisle od skutočnosti, že informácie poskytnuté oznamovateľom

19 — Dvadsiate druhé odôvodnenie tejto smernice. Pozri tiež jej článok 11 ods. 1.

20 — Pozri siedme odôvodnenie tej istej smernice.

neboli dostatočné. Podľa Komisie môže príslušný orgán štátu odoslania, pokiaľ sa domnieva, že oznámenie je neúplné, vyjadriť námietky proti preprave pred uplynutím lehoty 30 dní. Pedersen je okrem iného toho názoru, že táto lehota je zárukou proti svojvoľnému zaobchádzaniu s oznámeniami a že jednak z dôvodu práva na obhajobu, ako aj z dôvodu právnej istoty oznamovateľa, je potrebné vykladať uvedenú lehotu reštriktívne.

49 Dánska, rakúska a poľská vláda sa nestotožňujú s týmto rozborom a domnievajú sa, že lehota 30 dní začína plynúť od momentu, keď je predmetné oznámenie úplné. Pripustenie opaku by podľa nich viedlo k tomu, že počas plynutia tejto lehoty by príslušné orgány nemohli vyjadriť námietky proti preprave.

50 Rakúska vláda okrem iného tvrdí, že nariadenie nerieši konkrétnu situáciu, v ktorej príslušný orgán štátu odoslania žiada v súlade s článkom 6 ods. 4 informácie alebo dokumentáciu doplňujúcu oznámenie, zatiaľ čo príslušný orgán štátu určenia už odoslal potvrdenie o prijatí uvedeného oznámenia. Táto vláda sa domnieva, že v takom prípade by s ohľadom na systém nariadenia bolo potrebné, aby sa lehota 30 dní prerušila dovtedy, kým oznamovateľ neposkytne všetky požadované dokumenty.

51 Spolu s rakúskou vládou som toho názoru, že nariadenie nepredpokladá dôsledky žiadosti o doplňujúce informácie a dokumenty, podanej príslušným orgánom na základe článku 6 ods. 4 nariadenia, na plynutie lehoty 30 dní ustanovenej v článku 7 ods. 1 tohto nariadenia. Navyše je potrebné poznamenať, že znenie článku 7 ods. 1 nariadenia, ktoré ustanovuje, že príslušný orgán štátu určenia zašle potvrdenie o prijatí *po doručení oznámenia,* neobsahuje výslovne požiadavku na úplnosť predmetného oznámenia.

52 Je dôležité spresniť, že prípad prejednávaný vnútroštátnym súdom, na základe ktorého tento položil Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky, nezodpovedá prípadu, v ktorom sa príslušný orgán štátu určenia domnieva, že nemá povinnosť odoslať potvrdenie o prijatí, ak je oznámenie neúplné. [21]

21 — Tento prípad, ktorý nie je výslovne upravený nariadením, predpokladá článok 9 pozmeneného návrhu nariadenia o odpadoch. Tento článok ustanovuje, že príslušný orgán štátu určenia odošle potvrdenie o prijatí, keď dostane oznámenie v *riadnej a náležitej forme.* Článok 5 ods. 3 uvedeného návrhu v tomto ohľade uvádza, že oznámenie má riadnu a náležitú formu, ak oznamovateľ predložil všetky informácie a dokumentáciu, ktoré sú v ňom uvedené, ako aj doplňujúce informácie a dokumentáciu, ktoré od neho môžu byť požadované. Potvrdenie o prijatí oznámenia v riadnej a náležitej forme musí príslušný orgán štátu určenia v zásade poslať do troch pracovných dní od doručenia tohto oznámenia. Pokiaľ sa však ukáže, že oznámenie nemá riadnu a náležitú formu, článok 9 ods. 2 ustanovuje, že tento orgán požiada o chýbajúce informácie a dokumentáciu. V tomto prípade je predmetná lehota troch dní „prerušená dovtedy, kým príslušnému orgánu štátu určenia nie sú poskytnuté požadované informácie a dokumentácia".

53 Rovnako treba presne vymedziť predmetný prípad, v rámci ktorého sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora: ide o prípad, v ktorom potvrdenie o prijatí už bolo príslušným orgánom štátu určenia odoslané a zároveň sa príslušný orgán štátu odoslania domnieva, že nemá k dispozícii informácie nevyhnutné na to, aby rozhodol. Je nutné byť v tomto prípade toho názoru, že lehota 30 dní začala napriek všetkému plynúť? Domnievam sa, že na túto otázku je potrebné odpovedať kladne.

54 Problematika nastolená vnútroštátnym súdom tak v tomto ohľade vyžaduje zosúladenie dvoch požiadaviek: na jednej strane záruky pre oznamovateľa, že v rámci postupu stanoveného nariadením bude jeho projekt prepravy preskúmaný v lehotách stanovených nariadením, a na druhej strane právomoc príslušných orgánov na vyjadrenie námietok proti preprave odpadov určených na zhodnotenie.

55 V prvom rade v súvislosti so zárukou pre oznamovateľa, že v rámci postupu stanoveného nariadením bude jeho projekt prepravy preskúmaný v lehotách stanovených nariadením, je potrebné pripomenúť priebeh postupu pri prieskume oznámenia príslušnými orgánmi.

56 Článok 7 ods. 1 nariadenia ustanovuje, že príslušný orgán štátu určenia pošle v lehote troch pracovných dní od doručenia oznámenia oznamovateľovi potvrdenie o prijatí oznámenia a jeho kópie pošle ostatným dotknutým príslušným orgánom a príjemcovi odpadu. Odoslanie potvrdenia o prijatí predstavuje podľa odseku 2 tohto článku začiatok plynutia lehoty 30 dní, ktorú majú príslušné orgány štátu určenia, odoslania a tranzitu na vyjadrenie námietok proti preprave [22].

57 Znenie článku 7 ods. 1 a 2 nariadenia nijako nenasvedčuje tomu, že by výnimočne, v prípade neúplného oznámenia, lehota 30 dní nezačala plynúť. Naopak, zo znenia týchto ustanovení sa javí ako rozhodujúci pre stanovenie začiatku plynutia uvedenej lehoty len formálny úkon odoslania potvrdenia o prijatí príslušným orgánom štátu určenia.

58 Z judikatúry Súdneho dvora okrem iného vyplýva, že „postup ustanovený nariadením zaručuje oznamovateľovi, že plánovaná preprava bude preskúmaná v rámci lehôt stanovených v nariadení a že mu bude najneskôr do uplynutia lehôt oznámené, či a prípadne za akých podmienok, sa bude

22 — Pre ilustráciu tiež uvádzam, že podľa článku 7 ods. 3 nariadenia majú tie isté orgány lehotu 20 dní od odoslania potvrdenia o prijatí na to, aby v rámci svojej právomoci stanovili podmienky prepravy odpadu.

môcť preprava uskutočniť“ [23]. Tento výklad vedie k zakotveniu dôležitej procesnej záruky, ktorá oznamovateľovi zaručuje, že jeho žiadosť bude preskúmaná v krátkych lehotách a že o výsledku bude informovaný pred uplynutím lehoty 30 dní. Zdá sa mi, že tento výklad odporuje rozboru, podľa ktorého by sa príslušný orgán štátu odoslania mohol na základe nariadenia domnievať, že lehota 30 dní nezačala plynúť vzhľadom na to, že oznámenie považuje za neúplné.

59 Po druhé, čo sa týka právomoci príslušných orgánov štátu odoslania a určenia vyjadriť námietky v zmysle článku 7 ods. 4 písm. a) nariadenia, je zrejmé, že pre efektívne uplatnenie ustanovení tohto nariadenia, ktoré vymedzujú prípady, kedy tieto orgány môžu namietať prepravu odpadov určených na zhodnotenie, je nevyhnutné, aby tieto orgány mali vopred k dispozícii informácie potrebné na dôkladné posúdenie okolností plánovanej prepravy.

60 V tomto ohľade pripomínam, že deklaratórny výpočet informácií, ktoré je oznamovateľ povinný poskytnúť, zakotvuje článok 6 ods. 5 nariadenia. Navyše zo systému zavedeného nariadením vyplýva, že príslušné orgány, ktorým je oznámenie adresované, sú povinné overiť, že toto oznámenie obsahuje informácie potrebné na posúdenie súladu plánovanej prepravy s nariadením. Takto sa tieto príslušné orgány vlastne presvedčia o tom, že majú k dispozícii prostriedky, ktoré im umožnia preskúmanie okolností plánovanej prepravy. Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že každý z týchto príslušných orgánov môže vznesením námietky odoprieť prepravu odpadov určených na zhodnotenie, keď, presnejšie povedané, nemá k dispozícii informácie potrebné na podrobné preskúmanie plánovanej prepravy.

61 Za takéhoto predpokladu sa domnievam, s poukazom na postoj Súdneho dvora v citovanom rozsudku ASA týkajúcom sa nesprávnej kvalifikácie úkonov oznamovateľa pri preprave (zneškodnenie alebo zhodnotenie) [24], že príslušný orgán musí mať možnosť odôvodniť svoju námietku voči preprave nedostatočným charakterom informácií uvedených v oznámení bez toho, aby bolo nevyhnutné odvolávať sa na niektoré z osobitných ustanovení nariadenia, ktoré vymedzujú námietky, ktoré členské štáty môžu podať proti preprave odpadov. Inak dodávam, že takáto námietka týkajúca sa nedostatočného charakteru oznámenia musí byť vznesená v lehote 30 dní stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia. Opačné riešenie by v skutočnosti viedlo k popretiu proces-

23 — Rozsudok z 13. decembra 2001, DaimlerChrysler, C-324/99, Zb. s. I-9897, bod 70. Pozri tiež rozsudky z 27. februára 2002, ASA, C-6/00, Zb. s. I-1961, bod 49, a z 19. októbra 2004, Siomab, C-472/02, Zb. s. I-9971, bod 29.

24 — Bod 47. Pozri tiež uznesenie z 27. februára 2003, Oliehandel Koeweita a i., C-307/00 až C-311/00, Zb. s. I-1821, bod 107, a rozsudok Siomab už citovaný, bod 28.

ného práva oznamovateľa na preskúmanie veci v rámci uvedenej lehoty 30 dní.

65 Cieľom tohto ustanovenia je najmä úprava situácie, keď má príslušný orgán štátu odoslania dočinenia s neúplným oznámením. Tento orgán by podľa môjho názoru mal využiť možnosť, ktorú mu uvedený článok poskytuje, a vyzvať oznamovateľa na predloženie doplňujúcich informácií a dokumentácie.

62 V nadväznosti na predchádzajúce úvahy som teda toho názoru, že v prípade neúplného oznámenia, t. j. oznámenia, ktoré neobsahuje všetky informácie potrebné na kontrolu súladu plánovanej prepravy s nariadením, môže príslušný orgán odoslania vyjadriť námietku voči tejto preprave, a to v lehote 30 dní, ktorá začína plynúť, a to aj v tomto prípade, od odoslania potvrdenia o prijatí príslušným orgánom určenia.

66 Ako som už spomínal, nariadenie neustanovuje, aký vplyv má takáto výzva na plynutie procesných lehôt. Nepochybne možno prijať záver, že by na túto výzvu mal oznamovateľ bez ďalšieho reagovať v lehote 30 dní. Takéto riešenie sa mi však v praxi zdá málo reálne, keďže vzhľadom na takú krátku lehotu, počas ktorej má oznamovateľ zhromaždiť a doručiť príslušnému orgánu odoslania požadované informácie a dokumentáciu, by tomuto orgánu pred uplynutím 30-dňovej lehoty zostalo na podrobné preskúmanie okolností plánovanej prepravy pravdepodobne len niekoľko dní.

63 V súvislosti s tým však chcem uviesť, že sa mi zdá primerané, aby v súlade so zásadou riadneho úradného postupu príslušný orgán odoslania pred tým, než vznesie takúto námietku proti preprave, vyzval oznamovateľa na doplnenie oznámenia.

67 Preto sa domnievam, že v záujme účinného naplnenia obsahu článku 6 ods. 4 nariadenia, ako aj v súlade s požiadavkou vnímať tento článok v procesnom rámci vytýčenom zákonodarcom Spoločenstva, je tiež možné prijať výklad, podľa ktorého zaslanie výzvy príslušného orgánu odoslania oznamovateľovi na doplnenie informácií a dokumentácie má za následok prerušenie plynutia lehoty 30 dní až do prijatia požado-

64 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť ustanovenie článku 6 ods. 4 nariadenia, podľa ktorého „pri oznámení oznamovateľ vyplní nákladný list a na požiadanie príslušných orgánov im predloží doplňujúce informácie a dokumentáciu".

vaných informácií a dokumentácie týmto orgánom.

68 Pod „prerušením plynutia lehoty" treba rozumieť situáciu, keď úkon, ako napríklad výzva na doplnenie informácií, „zastaví plynutie lehoty bez spätného zrušenia už uplynutého času" tak, že tento čas sa vezme do úvahy, keď táto lehota začne opäť plynúť. [25]

69 Okrem toho v záujme zaistenia efektívnosti oznamovacieho postupu a zároveň rešpektujúc procesné práva oznamovateľa by výzvu na doplnenie informácií a dokumentácie mal podľa mňa príslušný orgán odoslania urobiť len raz a mal by ju oznamovateľovi zaslať neodkladne po začatí plynutia lehoty 30 dní. V tejto výzve by sa mala oznamovateľovi uložiť aj povinnosť dodržať určitú lehotu na predloženie požadovaných doplňujúcich informácií a dokumentácie, ktorej dĺžku by mali stanoviť členské štáty s ohľadom na záujem zákonodarcu spoločenstva na rýchlom konaní. Tak by lehota 30 dní začala znovu plynúť buď odo dňa, kedy príslušný orgán odoslania dostane požadované doplňujúce informácie a dokumentáciu, alebo najneskôr od uplynutia krátkej lehoty, počas ktorej by mal oznamovateľ tieto doplňujúce informácie a dokumentáciu predložiť. Z uvedeného vyplýva, že prerušenie plynutia lehoty 30 dní by v žiadnom prípade nemalo presiahnuť dobu zodpovedajúcu krátkej lehote, ktorú na predloženie doplňujúcich informácií a dokumentácie uloží uvedený orgán oznamovateľovi.

70 Toto riešenie by podľa môjho názoru prispelo k vyváženiu záruky oznamovateľa na preskúmanie oznámenia v krátkom čase a právomoci príslušných orgánov vzniesť pri podrobnom preskúmavaní oznámenia námietky týkajúce sa okolností prepravy odpadov.

71 Čo sa týka poslednej časti prejudiciálnej otázky, ktorou sa, pripomeňme, vnútroštátny súd pýta, či prekročenie lehoty 30 dní má za následok, že príslušné orgány už nemôžu vzniesť námietky proti preprave alebo požadovať od oznamovateľa doplňujúce informácie, na tú je podľa môjho názoru potrebné odpovedať kladne.

72 Na jednej strane Súdnym dvorom priznaná procesná záruka oznamovateľa na to, aby bol jeho plán prepravy preskúmaný v lehotách stanovených nariadením a aby bol o výsledku informovaný najneskôr v deň uplynutia týchto lehôt, by stratilo význam, ak by sme pripustili, že príslušné orgány môžu vzniesť námietky aj po uplynutí lehoty 30

25 — Pozri definíciu pojmu „prerušenie" (*„suspension"*) vo francúzskom práve v *Lexique de termes juridiques*, Dalloz, Paríž, 1981.

dní. Navyše takýto výklad by bol v priamom rozpore so znením článku 7 ods. 2 nariadenia, podľa ktorého „príslušné orgány štátu určenia, odoslania a tranzitu majú lehotu do 30 dní od vydania potvrdenia na vyjadrenie námietok proti preprave...".

73 Na druhej strane na otázku, či príslušné orgány môžu vyzvať oznamovateľa na doplnenie informácií a dokumentácie po uplynutí lehoty 30 dní, nedáva znenie článku 6 ods. 4 a článku 7 ods. 2 nariadenia priamu odpoveď. Štruktúra týchto dvoch ustanovení nás však privádza k záveru, že príslušný orgán je povinný vyzvať na doplnenie informácií a dokumentácie pred uplynutím uvedenej lehoty, ktorá je, ako som už uviedol, zásadnou pre vymedzenie času, ktorý môžu tieto orgány venovať preskúmaniu každého oznámenia.

74 V záujme dať vnútroštátnemu súdu úplnú odpoveď, keďže zo spisu vyplýva, že na prepravu odpadov z elektronických zariadení sa vo veci samej uplatní osobitné konanie podľa článku 10 nariadenia, je na záver potrebné overiť, či výklad, ktorý navrhujem, platí aj v prípade prepravy odpadov, na ktoré sa vzťahuje predmetný článok.

75 V tejto súvislosti pripomínam, že článok 10 nariadenia obsahuje osobitné ustanovenia, ktoré sa vzťahujú najmä na odpady určené na zhodnotenie a ktoré ešte nie sú zaradené do jeho prílohy II, prílohy III alebo prílohy IV. Zároveň ustanovuje, že tieto odpady podliehajú rovnakým postupom, ako je uvedené v článkoch 6 až 8 nariadenia, s výnimkou toho, „že súhlas dotknutých príslušných orgánov sa musí udeliť písomne pred začatím prepravy".

76 Zo znenia článku 10 nariadenia výslovne vyplýva, že postupy upravené v článkoch 6 až 8 sa uplatnia aj na tieto špecifické kategórie odpadov, čiže vrátane tam uvedených lehôt. Jedinou osobitosťou je potreba písomného súhlasu príslušných orgánov pred začatím prepravy. Preto prepravu odpadov, na ktoré sa vzťahuje článok 10, nebude možné považovať za dovolenú, a nebude sa teda ani môcť uskutočniť, na základe prípadného tichého súhlasu týchto orgánov v rámci lehoty 30 dní.

77 Po zrejmom vymedzení osobitosti postupu, ktorý sa uplatňuje na odpady uvedené v článku 10 nariadenia, sa nazdávam, že nič nebráni tomu, aby odpoveď, ktorú navrhujem dať vnútroštátnemu súdu, platila aj v predmetných prípadoch, na ktoré sa vzťahuje uvedený článok.

78 Inak povedané, aj keby bol podľa nariadenia potrebný písomný súhlas zo strany príslušných orgánov pred začatím prepravy, tieto orgány sú na vyjadrenie svojich námietok a/alebo vyzvanie na doplnenie informácií a dokumentácie naďalej povinné dodržať lehotu 30 dní stanovenú v článku 7 ods. 2 nariadenia.

79 V medziach tohto rozboru teda navrhujem odpovedať vnútroštátnemu súdu, že článok 7 ods. 1 a 2 nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že lehota 30 dní, ktorú majú príslušné orgány na vyjadrenie námietok proti preprave, začína plynúť od odoslania potvrdenia o prijatí oznámenia príslušným orgánom určenia vrátane prípadu, keď príslušný orgán odoslania usúdi, že nedostal všetky informácie uvedené v článku 6 ods. 5 tohto nariadenia. V takom prípade však zaslanie výzvy oznamovateľovi príslušným orgánom odoslania na predloženie doplňujúcich informácií a dokumentácie v súlade s článkom 6 ods. 4 uvedeného nariadenia má za následok prerušenie plynutia lehoty 30 dní po dobu, ktorá v žiadnom prípade nesmie presiahnuť krátku lehotu, ktorú tento orgán uloží na predloženie týchto doplňujúcich informácií a dokumentácie. Napokon, prekročenie tejto lehoty 30 dní má za následok, že príslušné orgány už nemôžu vyjadriť námietky proti preprave a požadovať od oznamovateľa doplňujúce informácie a dokumentáciu.

V — Návrh

80 S ohľadom na všetky tieto úvahy navrhujem Súdnemu dvoru, aby odpovedal na prejudiciálne otázky položené Østre Landsret takto:

1. Výraz „keď to nie je možné" uvedený v článku 2 písm. g) bode ii) nariadenia Rady (EHS) č. 259/93 z 1. februára 1993 o kontrole a riadení pohybu zásielok

odpadov v rámci, do a z Európskeho spoločenstva, zmeneného a doplneného rozhodnutím Komisie 1999/816/ES z 24. novembra 1999, sa musí vykladať tom zmysle, že zhromaždovateľ odpadu, ktorý má na tento účel povolenie, nemôže byť automaticky oznamovateľom prepravy odpadov určených na zhodnotenie. Na druhej strane zhromaždovateľ odpadu, ktorý má na tento účel povolenie, môže byť na základe uvedeného nariadenia oznamovateľom v prípade, že buď pôvodca odpadov nie je známy, alebo že počet pôvodcov odpadov je vysoký a každý z nich je pôvodcom len malého množstva odpadu.

2. Článok 7 ods. 4 písm. a) prvá zarážka nariadenia č. 259/93, zmeneného a doplneného rozhodnutím 1999/816, v spojení s článkom 6 ods. 5 tohto nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že umožňuje príslušnému orgánu štátu odoslania vzniesť námietky proti preprave odpadov určených na zhodnotenie, a to v prípade, že oznamovateľ neposkytne tomuto orgánu informácie preukazujúce, že spracovanie uvedených odpadov sa v členskom štáte určenia uskutoční podľa metód ekologicky rovnocenných s tými, ktoré vyžaduje právna úprava členského štátu odoslania.

3. Článok 6 ods. 5 prvá zarážka nariadenia č. 259/93, zmeneného a doplneného rozhodnutím 1999/816, sa má vykladať v tom zmysle, že informačná povinnosť o preprave odpadov určených na zhodnotenie, ktorú má oznamovateľ, nie je splnená, keď je v oznámení uvedená len kategória, do ktorej predmetné odpady patria.

4. Článok 7 ods. 1 a 2 nariadenia č. 259/93, zmeneného a doplneného rozhodnutím 1999/816, sa má vykladať v tom zmysle, že lehota 30 dní, ktorú majú príslušné orgány na vyjadrenie námietok proti preprave, začína plynúť od odoslania potvrdenia o prijatí oznámenia príslušným orgánom určenia vrátane prípadu, keď príslušný orgán odoslania usúdi, že nedostal všetky informácie uvedené v článku 6 ods. 5 tohto nariadenia. V takom prípade však zaslanie výzvy

oznamovateľovi príslušným orgánom štátu odoslania na predloženie doplňujúcich informácií a dokumentácie v súlade s článkom 6 ods. 4 uvedeného nariadenia má za následok prerušenie plynutia lehoty 30 dní po dobu, ktorá v žiadnom prípade nesmie presiahnuť krátku lehotu, ktorú tento orgán uloží na predloženie týchto doplňujúcich informácií a dokumentácie. Napokon, prekročenie tejto lehoty 30 dní má za následok, že príslušné orgány už nemôžu vyjadriť námietky proti preprave alebo požadovať od oznamovateľa doplňujúce informácie a dokumentáciu.